

Láska neskončená

Jaroslav Hutka

Vyšla děvčina, vyšla jediná
jako z růže květ.
Stála ona, stála, hořce zaplakala,
změnil se jí svět.
Stála ona, stála, hořce zaplakala,
změnil se jí svět.

Ej, co ty pláčeš, ej, co naříkáš,
děvčico moje?
Jak já nemám plakat, jak nemám naříkat,
nebudu tvoje.

Ej, neplač, neplač, ej, nenaříkej,
však ty budeš má,
lidé mi tě přejí i celá rodina
a Pánbůh to dá.

Ty budeš paní, ty budeš paní
na velkém dvoře
a já budu pánem a já budu pánem
při svém táboře.

Ty budeš cestou, ty budeš cestou
a já křoviskem,
ej, ty budeš pannou, ej, ty budeš pannou
a já mládencem.

Ty budeš horou, ty budeš horou
a já dolinou,
ty pokveteš růží, ty pokveteš růží
a já malinou.

Až my umřeme, až my umřeme,
vzkážeme sobě,
ej, zlatá písmena, ej, zlatá písmena
vyrýt na hrobě.

Kdo tudy půjde, kdo tudy půjde,
vzpomene sobě:
neskončená láska, neskončená láska
leží tu v hrobě.